

V neděli bylo docentce Talířové přesně celých tři roků! A my jako vždycky vyráželi do lesů. Pániček vymyslel novou trasu unhošťskou, tak jsme ji šli prubnout. Den předtím na společný prochádku s Čajdou a Petrou a její smečkou se Tali chovala docela pěkně a já si říkala, jakpak že to bude na tomhle výletě? Páč ona madam vždycky musí nějak vykompenzovat to, že momentálně byla i celkem ovladatelná a hodná. Ešivá vona si nám madáme k narozeninám nerozjede nějakou ze svehch mejdanů????

Ale..... dostali jsme my od ní moc pěkný dárek k jejím narozeninám. Protože celou tu dobu - začátek opominu, to je vždycky logicky jak z divokejch vajec, ale i tak to bylo čistě jen o tom, že byla ovladatelná hlasem, důrazným, ale hlasem - byla fakt moc hodná. A tím pádem celou dobu na volno (na rozdíl od předchozího dne, kdy si ji v určitých momentech Brtník vedl preventivně na vodítku)

Tak jako den předtím jsme od naší oblíbené restaurace vyrazili směr Poteplí, ale jakmile jsme přešli říčku Loděnici, vydali jsme se tentokrát doleva a zapluli na celou dobu procházky do lesů. To si ani nepřipadáte, že jste vlastně jen kousek od Prahy, místama si připadáte spíš jako na horách. A..... navíc skorem nikde nikdo. Až na dvě výjimky. Obě psí. Ta první se jmenovala Maruška, bylo jí úctyhodných dvanáct let a překvapivě byla čiperně čiperná. Překvapivě nejen vzhledem ke svému úctyhodnému věku, ale taky ke svým rozměrům. Maruška je totiž pěkně buřtík. Ať se panička snaží, co se snaží, nedaří se milou Marii zhubnout. Lítá za klackama, procházky pěkně každé den v lese, žádný válení se na gauči, stravu má upravenou, ale asi ta kombinace vlčáka a józefpšíka, kdy vejškou je to ten józefpšík a velikostí těla je to ten vlčák, plus k tomu kastrace... Nicméně jak Maruška, tak její panička byly moc milý a její panička - to je navíc totiž taková pohádková babička. Psí pohádková babička! Páč víte co? Ona si totiž bere pejsky zásadně jen z útulků, a vždycky je to nějaká psí seniorka, který dá na starý kolínka hezkej domov. Před takovým činem jest nutno smeknouti. A já jsem tak trochu blbka, že mě až poté, co jsme se rozešly, napadlo, že bych jí mohla říct o tý sbírce na podporu psích seniorů z útulků. Neb přesto, že paní byla důchodkyně o holi, v internetu byla evidentně značně zběhlá. Protože jak jsme si povídaly o těch možnostech hubnutí a krmení masem, zeleninou, tak jsem jí na dotaz, kde to maso kupuju říkala, že přes internet a to prý pro ní není žádný problém. Tak jsem jí taky krom té adresy na Žufrika, mohla říct rovnou i tohle. Škoda, škoděnka. Když jsme se rozcházely, došla nás ještě dvojice s mladou fleticí, ale tam jsme se pak rozešli každý jinam. Jinak celou dobu nikde nikdo. Paráda.

Les nás chránil před tím větrem a sice sem tam spadlo pár kapek, ale nic výraznýho. A kolem nás běhali dva naprosto nejhodnější psejci. A já si užívala toho, že se kolikrát - ne jen párkrát, ale opravdu kolikrát tentokrát Tali sama od sebe přicházela hlásit. To je vám tak moc fajn tohle vidět. Jak se to flekatý tele, rozkohátá směrem k vám, tlemí se na celý kolo běží se nahlásit. A vy nemusíte volat. Aaaaaa, to byl moc hezkej dárek. Jeden z mnoha. Dalším třeba bylo to, že ani jednou jedinkrát tak krůta pomatená nevyrobila nějaký průšvih a dokonce si ani na nějaký nenašlápla. Prostě si stejně jako my a Rumíček užívala normální a pohodovou procházku. Balonky dostali oba jen na začátku procházky na vyblbnutí a pak už se prostě jen tak šlo, povídalo a nemuselo se být ve střehu.

Jasně, není to o tom, že nebudete monitorovat, ale nemusíte být pořád napnutý, abyste něco neprokoučovali a stihli ji vždy včas zarazit. Eeejch to je vám taková krása. Myslím, že lepší narozeninovou oslavu jsme si uspořádat asi nemohli.

Je tedy pravda, že jednu chvilku mi Tali udělala tak trochu pernou. Ale trochu jinak, než je člověk zvyklej ☹☹ To když se zúročilo to všechno, co jsem vypila u snídaně a tím pádem jsem potřebovala opustit cestu. Na poslední chvíli, kdy už víte, že mnoho času nemáte a jste tak trochu v tísní. Odložila jsem ledvinku na zem a Tali nadšeně přilítla za mnou, objevila tu ledvinku a to jí značně rozradostnilo, páč jako že mi ji podá, žeáno... a tím pádem si něco málo přivydělá do pupku, neb dostane odměnu. Fajn, za jiných okolností bych jásama nadšením, jenže, když jste v tísní..... tak na jásaní prostor fakt nemáte ☹☹ . Zvlášť, když v tý ledvince je ten telefon, kterej je díky jejímu "velejemnému" úchopu v ohrožení a navíc se vás to tele snaží ve svém svatým nadšení tou ledvinku tak jako spíš umlátit, než vám ji předat a do toho se vám u nohou hlemejždí další pomatenec, tentokrát zrzavej a vy jste v tý tísní.....peklo, fakt peklo ☹

Nicméně, to byl jedinej zádrhel týhle procházky. Lesní cesty nás pak dovedly k hospůdce U Netopejra, kterou jsme minuli stejně jako den předtím a táhlým kopečkem zamířili dál směr ta naše oblíbená restaurace Lika. A i tentokrát jsme vytáhli ještě na chvíli balonky, aby si mohli čoklidi zařadit. Je to i bezpečnější, protože lesní cestu křížují pěšinky, který tam vyšlapala zvěř a tenhle úsek bývá pro Tali trochu oříšek. Den předtím to zvládla na jedničku a teď taky, dokonce na jedničku s hvězdičkou, protože se hezky sama od sebe držela s námi a v jejím hledáčku byl jedinej balonek. Moc, moc fajn. A tak nám ta cesta pěkně ubíhala.

Však už nám taky v břiše pěkně kručelo a těšili jsme se na pozdní oběd. A ten teda byl, protože tady vaří moc dobře. K tomu pšeničný pivíčko, kávička a horkej štrůdlík se zmrzkou a šlehačkou (Čajdo, Petro - vzpomněla jsem si na vás ☺) . Ohařiska se uložili na zem a

odpadli. Naprosto a dokonale ? .

A stejně tak pak doma. Tím pádem my si mohli rozsvítit druhou svíčku na adventní věcí a jít se svalit taky.